

5) in the spiracular depressions of „*Phyodesmus*” sp. near *sublimbatus* Silvestri (det. Dr. C. A. W. JEEKEL), collected by the late Mr. A. H. G. ALSTON at Permantang, Borneo.

This species is readily distinguished from other members of the genus by its elongate form and the absence of marginal setae in the region of the posterior dorsal shield.

Reference

- EVANS, G. O., 1958, A revision of the British Aceosejinae (Acarina: Mesostigmata) *Proc. Zool. Soc. Lond.* 131: 177—229.

Stichel, Wolfgang, Illustrierte Bestimmungstabellen der Wanzen, II, Europa.

Bij het verschijnen van het 1e Heft van Volumen 3 merk ik hoe snel de afleveringen elkaar opvolgen en hoezeer reeds de voltooiing van dit grote werk nadert. De grote familie der Miridae is afgesloten met Heft 25, waarin tevens geplaatst zijn: Addenda, Supplementa en Corrigenda, gevolgd door de „Liste der palaearktischen Hemiptera-Heteroptera”. Deze lijst zet zich voort in de afl. 26, 27, 28, terwijl in de laatste aflevering ook de alfabetische index is opgenomen, benevens enige afbeeldingen van bekende Heteropterologen. Van Volumen 4 waren inmiddels ook reeds 7 afleveringen verschenen.

Een en ander is weer keurig verzorgd, zodat ik nogmaals kan besluiten met een bijzondere aanbeveling voor dit zeer belangrijke en uitgebreide werk, dat met goede oude en nieuwe tekeningen en schetsjes van onderdelen verlicht is.

Voor diegenen, die niet in staat zijn zich dit kostbare werk aan te schaffen, volgen hieronder nog enkele opgaven van namen en veranderingen in de synonymie:

Camptozygum aequalis (Vl.) (— *pinastri* (Fn.)); *pinastri* (Fn.) is een forma van *aequalis* geworden.

vitellinus (Sch.) behoort niet meer tot het genus *Psallus*, maar wordt op grond van de vorm der klauwen ingedeeld bij het genus *Plagiognathus*.

Psallus alni (F.), nec *roseus* (Ml.); de naam *roseus* (Ml.) is een homoniem gebleken en moet dan hier vervallen; f. *alni* (F.) wordt nu de nominaatvorm en f. *roseotineta* Stichel wordt nomen ovum pro forma *rosea* (Ml.). — W. H. GRAVESTEN.

Eupithecia trisignaria H.-S. Mocht ik in 1957 nog slechts enkele rupsjes van deze soort op een vindplaats te Tjoene aantreffen, dit jaar was er geen enkele rups meer aanwezig. Ik vond echter onder Boxbergen, enkele km hemelsbreed gemeten verder, een nieuwe vindplaats. Het biotoop was precies hetzelfde: hoge bomen met onderbegroeiing van struikgewas met Engelwortel en Bereklaauw, dus schaduwrijk. Nu doet zich echter het merkwaardige verschijnsel voor, dat de rupsen van deze vindplaats uitsluitend op Bereklaauw te vinden waren, alhoewel Engelwortel rijkelijk voorhanden was.

In 1956 en 1957 vond ik de rupsen onder Tjoene alleen op Engelwortel. Mijn toen naar voren gebrachte mening, dat Bereklaauw niet de voedselplant voor Nederland zou zijn, is dus niet juist gebleken. Uit het bovenstaande blijkt weer, dat bij het trekken van conclusies over een zo korte periode voorzichtigheid geboden is.

Misschien bestaat de mogelijkheid, dat de vlinder individueel een voorkeur voor een van deze planten heeft. Een ogenblik heb ik nog gedacht of het stadium van bloei of vrucht misschien van invloed kon zijn, doch beide planten vertoonden hierin geen belangrijke verschillen. Door intensief naar de rupsen te zoeken, zal er op den duur misschien meer klaarheid in deze zaak komen.

W. OORD, Potterstraat 16, Deventer.